

ملالی جویا، ۱۱ سرطان ۱۳۹۴

بعد از جر و بحث و دعواها، بالاخره معیاد پارلمان افغانستان برای مدت نامعلوم تمدید شد. اعضای پارلمان برای رسیدن به این هدف، هفته ها و اوپلا راه انداختند و به این و آن ماده قانون اتکا کردند که ادامه کار شانرا قانونی جلوه دهند. اما داکتر رمضان بشردوست با افشای این نکته که رای بی تول به ۱۳ وزیر پیشنهادی حکومت وحشت ملی در یک روز، در اثر معامله پس پرده نمایندگان با ارگ صورت گرفت که در بدل آن به پارلمان وعده داده شده بود که مدت آنان تمدید خواهد شد.

به مثابه کسی که چندین ماه زجر بودن در این لانه جنایتکاران و غداران را کشیده ام، بیش از هرکسی به ماهیت ارتجاعی، خاینانه و ضدملی «طویل ملت» آشنا هستم و می دانم که این خانه چپاولگران و ستم پیشگان را «خانه ملت» نامیدن چه توهین بزرگ به توده های شریف ما است.

نمایندگان پارلمان ترشیده افغانستان هرگز از ملت نمایندگی نمی کنند، چون از انتخابات مسخره و مملو از تقلب و زورگویی بیرون آمده اند. پس چه همین نمایندگان به کار شان ادامه دهند و یا انتخابات جدیدی صورت گیرد، بازهم عمدتا جنگسالاران، دزدان مافیایی، قاچاقچیان مواد مخدر و نوکران بیگانه به آن راه خواهند یافت چون نه رای مردم، بلکه دست کاری های پس پرده و اوامر سفارت امریکا در کابل است که

تعیین می‌کند چه کسی برنده اعلان گردد. البته برای حفظ ظاهر، تعدادی از نمایندگان واقعی نظیر بشردوست را نیز اجازه ورود به پارلمان خواهند داد.

صرفاً داشتن پارلمان و انتخابات هرگز نمی‌تواند نمایانگر دموکراسی در یک کشور باشد. شرط اول موجودیت دموکراسی، استقلال است که افغانستان از آن بی‌بهره است. آنچه زیر نام انتخابات در کشور صورت می‌پذیرد، نمایشات ننگین و دردناکی است تا به دم و دستگانه پوشالی ساخته و پرداخته امریکا مشروعیت بخشد. مردم افغانستان نیز دیگر با دیدن به اصطلاح انتخابات رسوا و خپله‌خند ریاست جمهوری سال گذشته، به درستی به این آگاهی دست یافتند که در کشوری که تحت سلطه امریکا باشد، یک رای جان‌گیری به مثابه بادر خاپنان ملی ما سرنوشت همه چیز را تعیین می‌کند. آذانی که فریب این بازی مسخره را خوردند و حتی انگشتان دست شان قطع شد، با دیدن موش و پشکبازی های دردناک چندین ماهه به آگاهی های فراوانی دست یافتند که ممکن دیگر هرگز پای صندوق های رای نروند.

مردم افغانستان هم طی چهارده سال گذشته درک کردند آذانی که سنگ نمایندگی از ملت را به سینه می‌کوبند، با گرفتن دهن جوال در هر آنچه فساد و خیانت و جنایت است با ارگ و اربابان خارجی شان شریک اند. اینان خود بدترین ناقضان قانون بوده و زیر نام نمایندگی از ملت، بر گلوی ملت پا گذاشته و اکثر شان به استخبارات این و آن کشور وابسته اند. حتی اکثر زنانی که منحیت زینت‌المجلس به کرسی های پارلمان رسیده اند، وابسته به باندهای مافیایی بوده و در عمل در جریان انتخابات گذشته دیدیم که بلااستثنا تمامی شان با دو تیم متشکل از جنایتکاران، چاولگران و فاسدان پیوسته برای آنان گلو پاره کردند.

شکریه بارکزی‌ها، فوزیه کوفی‌ها، شاکل رضایی‌ها، فرخنده نادری‌ها، ناهید فریدها و سایر زنان که برای نمایش «حقوق زن» به پارلمان رفته اند، خود بدترین دشمنان زن بوده با پست ترین دشمنان ملت همراه و همدم اند. اگر اینان کوچکترین همدردی به زنان تیره‌تیره روز افغانستان می‌داشتند، امروز وضعیت زنان ما اینچنین فاجعه بار و ابتر نمی‌بود.

من به این نظرم که نبود این پارلمان به مثابه لانه گرگان برای مردم مفیدتر است. این لشکر فاسدان معامله‌گر جز دریافت معاشات بلند و امتیازات فراوان از بودجه ملت فقیر، کوچکترین کارکردی به نفع ملت ندارد و فقط به سلطه امریکا و نوکرانش مشروعیت می‌بخشد و بس. پارلمانی که در آن آدمخوارانی چون سیاف، قانونی، محقق، حاجی الماس، ملا تره خیل، ظاهر قدیر، امان‌الله گذر، الله گل مجاهد، حاجی غفار، حاجی قرار و گله‌ای از اینگونه غارتگران و عناصر ضدملی جا داشته باشند، هرگز از آن نمی‌توان کوچکترین خواستی داشت. اینچنین پارلمان ارزانی تمامی دژخیمان شرف انسانیت باد!

تا وقتی افغانستان از سلطه پرخون نیروهای خارجی و چاکران پلید طالبی، جهادی و تکنوکرات شان آزاد نشده است، ما هرگز نمی‌توانیم انتخابات نسبتاً سالم و پارلمان و سایر نهادهای مردمی داشته باشیم. در تحت حاکمیت امریکا و چاکرانش، این خاپنان ملی اند که جامعه را به مسیری هدایت می‌کنند که سیاست های اربابان خارجی شان نیازمند آنست.

ملالی جویا